

Kiss Ottó

Vonatos dal

Rokonok üzentek,
vendégül látnának,
pakoltam plüssöt és
a kedvenc párnámat.
Mondták, hogy egyedül
kellene utazzak,
egyike volnék a
sok bátor utasnak.

Látjátok, én most indulok
el az úton,
nem tudom, hogy merre visz, de
túl a múlton,
belenézek a jövő nagy
távcsövébe,
az a jó, hogy semmi nincs ott
kőbe vésve!

Látjátok, én most indulok
el az úton,
nem tudom, hogy merre visz, de
túl a múlton,
van, akinek száz évig tart,
mégsem ér célt,
remélem, hogy én elérem
majd a végcélt!

Fellépek a lépcsőn,
viszem a csomagom,
először utazom
egyedül vonaton.
Van egy hely, leülök,
a szívem zakatol,
felállok, itt nem jó,
az ülés maszatol.

A szomszéd vagon meg
tele van zsúfolva,
nem lehet elférni
csak egymást sűrölva,

búcsút int mindkettő,
az ember mit tehet,
emeli a kezét,
és ő is integet.

Sípol egy vasutas:
indul a vonatom,
kabátok billennek
nagyot a fogason,
izgulok, érzem, hogy
égnek a füleim,
remélem, nem látnak
most már a szüleim.

Ahogy gyorsulunk,
levegőm egyre fogy,
lehet, hogy megsülök?
Á, dehogy, á dehogy!
Nyár van, és fűtenek,
ablakom lenyomom –
látom, még ott állnak
most is a peronon.

Huzatos az ablak,
feltolom, ellépek,
akár a moziban,
változnak a képek:
munkások ülnek egy
piros-kék fapadon,
arrébb meg hatalmas
firkák a falakon.

Látjátok, én most indulok
el az úton,
nem tudom, hogy merre visz, de
túl a múlton,
belenézek a jövő nagy
távcsövébe,
az a jó, hogy semmi nincs ott
kőbe vésve!

Látjátok, én most indulok
el az úton,
nem tudom, hogy merre visz, de
túl a múlton,

belenézek a jövő nagy
távcsövébe,
az a jó, hogy semmi nincs ott
kőbe vésve!

Látjátok, én most indulok
el az úton,
nem tudom, hogy merre visz, de
túl a múlton,
van, akinek száz évig tart,
mégsem ér célt,
remélem, hogy én elérem
majd a végcélt!

Az első megálló,
vonatom célba ért,
örülök, s aratom
lefele a babért:
ölel a rokonság,
házukig fuvaroz,
nézem a kezemet:
még mindig csupa kosz.

Szamosvári Bence

Feketeáfonya

Nem kell aratni, vetni.
Egy kobak száz boka,
Egy koma száz lova,
Ordasság megszületni
Bárhova máshova.

Előlünk napok bújnak,
De vannak eszközül éjek,
Az okok megokulnak,
Ha kerülnek körülmények.

*

Ez is csapás, bokrét,
Hogy kivert az eged,
E kis csapás, onnét,
Hogy ide vezetett.